

Byl tenhle víkend.

Přijela k nám Peťa a tak jsem si vzala den volna, abychom to pořádně využili / y . Nemá cenu, když jede takovou dálku a přijede v sobotu odpůldne, aby hned v neděli zasejz mazala zpátky. Takže jsem si k tomu přidružila i pindělí. A udělala si tak dlouhej víkend. Enemže.....von byl vlastně neskutečně krátkej. Vždycky to tak uteče!!

Než Peťa dojela, vyrazili jsme si do Žatce a vzali s sebou ohařiska. No, a zatímco na náměstí se Tali chovala jako městská dáma, když jsme pak zastavili v lese, že si dáme snídani v přírodě, chovala se tak, jak se občas chovat umí. A mně to tentokrát teda nesesdlo a docela mě to rozhodilo. Asi i proto, že doposud se chovala suprově. Však to víte sami. No a teď zas ukázala obrácenou kartu. A já na to nějak nebyla vnitřně připravená. Takže když Peťa k večeru dorazila, byla jsem taková otrávená, místo natěšená. Ale..... to s Peťou nikdá nemá dlouhýho trvání, takže jsme si pak užili všicí moc prima večer. Aspoň doufám, že fšicí, že Peťa nebyla moc převálcovaná mými neustálými úvahami, na téma zaBÍT či neZaBÍT tu krůtu flekatou.

K vlaku jsme jí šli naproti jen s Rumíčkem. Chtěla jsem se pořádně přivítat a ne pořád dozorovat, povelovat někoho, jehož jediným zájmem je zmizet, nebo se s ním crcat na vodítku, když o to stejně nestojí. A my si aspoň s Rumajzlíkem užili cestu na nádraží, kdy on si pobíhal a jen tak jsme si spolu v pohodičce šli. Když Peťa vystoupila, poslala jsem na ní Rumouška, aaať se pořááádně přivítají. A taky jo, proběhlo klasický vižlí vítání, plný lijánování, kdy pes obtáčí vítanýho, plný hubiček a výskoků a radosti. Tedy ze strany Rumíčka, ne že by tam Peťa vyskakovala. Ani by nemohla s tím nákladem, co měla na zádech a nechtěla se o jeho tíhu podělit.

Netrvalo to dlouho a Rumoušek ukázal, že ten svůj šňupáček, věčně mokrej, nemá nadarmo. Že ho umí velmi dobře použít, stejně jako svou šedou kůru mozkovou. Páč se zcela jednoznačně začal dožadovat, aby Peťa sundala ze zad ten batoh, protože přece tam MÁ. A on to nutně potřebuje. Co, že to tam má věděl jen on a Peťa. □ . Ta se smála a hnedle mu taky vyhověla s kometářem, že on je ten šikovný hošíček, který moc dobře ví. Jojo, věděl. Věděl, že mu veze TU KACHNU! Nikoliv ovšem nějakou kachnu masitou, alébrž vystřelovací. Tu, kterou on tak moc oblibuje. Přeskočit se mohl, než to Peťa z toho batohu vykotala. Spolu s házecím kroužkem, který jim taky přivezdla. Ten mu ale byl ukradenej, chtěl jen a jen TU

KACHNU!! Aaaach psííbooože, von vám byl ščaaaastlivej! Div, že na sobě uzel nevyrobil. A hrdě plul s kachnou prostorem. Když mu člověk kachnu cestou vystřelil, byl ešče šťastlivější, než nejšťastlivější.

Dobaletil na louku a netrpělivě stepoval před brankou, aby se mohl před ostatníma pořádně vytáhnout, co on to dostal. Za brankou popocházely zaražený prdi ve flekatým kožiše. Tak zaražený, že přivítání s Peťou proběhlo na poměrně civilizované úrovni. Rumoušek si s kachnou vystačil nejen na celý zbytek dne, ale i na ten den následující. Tahal ji všude s sebou, furt jí cumlal a následně ji kdekomu, celou oslizlou, vnucoval, aby buď dílem obdivoval, a nebo ještě lépe se o ni přetahoval, (což já teda nedovoluju, páč kachna jest nástroj jakoby pracovní) a nebo mu ji vystřeloval.

Ale nejenom Rumíček dostal dáreček, kde pááák. I na Peťu naopak něco čekalo. Páč má vbrzku ty narozeniny. A protože jsem syseeel, pane Sysel, nastřádala jsem jí těch dárečků trochu víc. Pravda, nebudu pak mít zas žádnou inšpiraci na dobu vánoční, ale co. Buď něco vymyslím, a i kdyby ne, tak prostě teď dostane těch dárečků hodně a pak málo. Protože má ráda modrou, bylo to laděný modře. A taky medově..... páč ta whisky má zkrátka medovou barvu.

Pak jsme se s Peťou usalašily na zápraží, z kterýho jsme se volně přesouvaly. Tu do chalupy a zpátky, podle toho jak jsem se motala v kuchni a k večeru pak do altánu. Ke grilu, ke kterému se posadil Brtník a pustil se do přípravy večere. A my se s Peťou pustily mezitím do prosecca ☐ . Zásoby byly, takže se člověk nemusel úplně žinýrovat. A ono se tohle lehoulinký pití v létě tak dobře pije. :-) .

Spát se nešlo úplně brzo. Ale..... protože, protože prostě je vždycky jednak co probírat, i když teď teda přiznávám, že to bylo trochu monotematický. Ale taky proto, že byl nádhernej večer s oblohou plnou hvězd a když si tak v tichosti chodíte po zahradě, máte možnost si vychutnat něco, co ve městě rozhodně ne.

Při tom večerním klábosení došlo i na tu naši světlou budoucnost a aby ji Peťa viděla na vlastní oči, udělali jsme si malej výlet. Hodili jsme čokle do auta, přidali k nim náš novej kávovar a hrníčky, páč to se bude hodit a jelo se. Pěkně lesama po silničkách a zrovinka, když jsme z těch lesů vyjžděli, říkám: "Co to je za divnej zvuk?" "To dělá ta silnice." dostalo

se mi odpovědi a Brtník sjel těsně ke kraji, kde byla silnice skutečně taková zvládnutá a zvuk zesílil. Vrátil se zpátky, trochu to ztichlo, ale....."Já to slyším furt." Znovu zajel ke krajnici a pak zpátky a..... uuuž to bylo jasné. Že se bude vystupovat z auta. A do deště, kterej se spustil. A hnedle taky bylo jasné, že se bude měnit pneumatika. Resp., že Brtník ji bude měnit, páč já jako tady v těchto oblastech jsem i s pomocí úplně marná. No jo, no. To bylo to hlásání, že v pneumatikách poklesl tlak. Enemže to máte furt hlásání - "V pneumatice klesl tlak!", tak to jdete zkontrolovat a nic. Šéčko v pořádku. Za nějakou dobu se zase hlásí tlak v pneumatice a zase šéčko v pořádku. Až nakonec nejní v pořádku nic ☐ a vy skončíte na dešti.

Brtník se ujal výměny a my jsme s Peťou a ohařiskama pochodovali pomalu napřed směrem pumpa na kraji blízké obce. Stát na krajnici se psy nejní úplně dobrá věc, je lepší jít. Brtník je výbornej vyměňovač pneumatik, takže jsme došli k pumpě, my prohodily pár vět a za chvíli za námi přisvištěl. Nasedli jsme a dojeli těch pár kilometrů k cíli.

Otevřeli jsme branku a Peťa tak byla první návštěvou v naší světlé budoucnosti. Ohařiska se vřítily poprvé na zahradu a..... okamžitě tady byli doma. Šťastně lítali prostorem, všude strkali šňupáky a všechno zvědavě zkoumali. Vysmátí, spokojení, šťastní. Jak kdyby věděli. A možná i věděli, jak říká Peťa, však před nima člověk furt mluví. A tak jsme Peťu tou naší světlou budoucností provedli. Rumíček, kterej je malej horolezec, se s námi vyšplhal až k nebesům a tam objevoval a sosákoval. Tali to taky zkusila, ale ne-e. Až k nebesům prej nepůjde. A tak chvíli přízemně plakala a pak šla zkoumat okolí.

Prohrabovali jsme se poklady a ozývalo se volání "Jé hele tady!" a "Tý jo, podívejte!" . Jako ty malý harantíci. No a pak jsme si šli udělat úplně první kávičku v naší světlé budoucnosti. A byla výborná. A ta druhá pak později na čerstvém povětří taky chutnala. Dopili jsme, sbalili se a vrátili se na chalupu. Na pozdní oběd, který jsem Petě uvařila - má ráda ty plněný papriky, tak jsem se hecla a vyrobila jich plnou remosku a k tomu polívku s játrovými knedlíčky. Narvali jsme si ty pupky pěkně, řekla bych. A pak jsme se tak pěkně flákali. Když je návštěva nedělá se nic. Jen se ponocuje ☐ . Pokud teda nejdete do prase, jako šel Brtník, takže jsme na to ponocování zbyly jen my dvě.

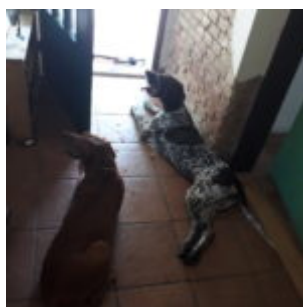
Ale bylo to s rozumem, páč Peťa pak po poledni odjížděla a nechtěli jsme ten čas zaspát. A dobře jsme udělaly, většinu jsme ho proklábosily u rybníčka, kde konečně měla možnost

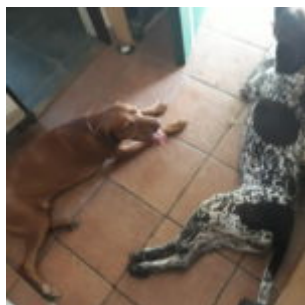
vidět jak maká čerpadýlko moje solární. Svítlo krásně sluníčko a my si to tam na trávníku dobře užívaly. Čokle si jen tak chodili zahradou a Rumoušek se občas přišel přišmajchlovat, vokázat nám pupika, nechat se drbat a zběsile do nás kopat ☹☹. Kašpar jeden rezatej. A užíval si naši plnou pozornost. Protože Tali se držela stranou a jak je v tuhle dobu u ní obvyklý, nejevila moc zájem.

Nooo jo, jenže - čas tak hrozně utíká, takže pak nezbylo nic jinýho, než rychlý oběd. Výroba sváči na cestu a šupajdit bohužel na nádraží. Nechala jsem oba ohaříky doma a šla s Peťou jen sama. Klábosily jsme do poslední chvíle, kdy přijel vlak a my se musely rozloučit. Je mi to dycinky tak děsně lítooooo. Páč prostě jsme každá z jinýho konce republiky. Chjo, taky.

Abych si spravila náladu, zahnala smutek z loučení a taky zkusila spravit to Tali chování, vytáhla jsem ohaříky na prochajdu. Takovou pracovní. Vzala jsem s sebou dumíka a šli jsme zase směr nádraží. Tali zpočátku vylítla do prostoru a stopovala, kudy jsme s Peťou šly a tak trochu se podivovala, kde jsem ji nechala (což jsem Peře zapoměla říct ☹). Pak se dořítla zpátky za námi s Rumíčkem a mohli jsme se všichni pustit do práce. Chtěla jsem si otestovat, jak nám v tomhle naladění půjde spolupráce a pojala jsem to ohařsky. Dumík lítal a ohaříci nosili. Střídala jsem aportky a poslušnost s volnou chůzí a k mému překvapení jsem měla dva velmi ochotně spolupracující ohaře. Nu, to je mi příjemná změna. Při zpáteční cestě na mě Tali dokonce dvakrát sama od sebe počkala. Hm, hmmm. Proč sakra vždycky musí dojít k takovejmdle výlevům, aby to zvíře fungovalo normálnějš.

Došli jsme do chalupy a oba se vypleskli na dlažbu chodby. Když se vydejchali, odpadli jak špalek.

A já mohla prolítnout chalupou a poklidit. A pak si dát s Brtníkem kafe po telefonu ☐ . No a odpoledne jsem zase vytáhla ohaříky a šli jsme mu naproti v době, kdy měl přijet. A i teď jsem měla dva hodný a poslušný ohaře. Nemusela jsem volat, mluvit, nic. V pohodě jsme došli do vesnice, chvíli tam zevlovali a když Brtník furt nic, šli jsme pomalu zpátky. Nechala jsem je oba zaběhnout pěšinkou od traktoru do pole a neříkala nic..... a..... netrvalo dlouho a oba přilítli sami do sebe za mnou s jazykama na vestě. Tak to má být, tak se mi to líbí, říkala jsem Taliprtce. Ještě nějakou dobu jsme se ochomejtali v úvoze a když Brtník ešče furt nic, šli jsme zpátky domů. Nechali jsme Brtníkovi otevřenou bránu a šli se zchladit do chalupy. Za pár minut bylo slyšet motor přijíždějícího auta. Zavelela jsem ohaříkům čekej a vypustila je, jakmile auto zastavilo. Toooooo byla přepadovka, pánik se jim vrátil!!!

Dali jsme si s Brtníkem pivíčko a pak šli vyndat ze záhonu česnek, kterej už měl svůj čas. A musím letošní úrodu docela pochválit. Doufám, že bude Petě, která taky pár paliček fásla, chutnat. A že si třeba ještě přijede pro druhou várku.